

DE TAAK DIE BLEEF

Het is al heel wat jaren geleden. Een vergadering van directeuren met de provinciale besturen. Een wat gedrukte stemming. Het wilde met de actie voor de verhoging van de contributies niet zo erg vlotten. En toch moesten die door de inrichting van de wis- en natuurkundige faculteit met f 60.000,— per jaar omhoog.

Toen vroeg wijlen ds. J. J. Miedema van Groningen het woord. Ik hoor het hem nog zeggen: mijnheer de voorzitter, er is maar één oplossing: wij moeten werken, werken, werken!

Ik moest aan die vergadering en aan dat woord van ds. Miedema denken, nu mij gevraagd werd iets te schrijven tot aanbeveling van de voortgezette actie om de contributies voor de V.U. tot zeven ton per jaar op te voeren. Men kan over de actie voor de V.U. veel schrijven en veel zeggen, maar ten slotte is er maar één oplossing: werken, werken, werken! En dan dat werken ook in de zin van: geven, geven, geven! Niet al zuchtend werken en geven, maar met een dankbaar hart.

Wij hebben in de Vrije Universiteit veel om dankbaar voor te zijn. Wij zien haar toch nog altijd als gave Gods? Wij verheugen ons over haar onstuimige groei, over de toenemende waardering welke zij geniet, over de steeds verder om zich heen grijpende invloed die van haar uitgaat. Wat zou ons christelijk volksdeel, wat zou onze christelijke actie op alle terrein van het leven betekenen, als God ons niet had gegeven en niet onder ons had bewaard de Vrije Universiteit, dit centrum van calvinistisch wetenschappelijk denken?

De situatie is in de laatste jaren sterk veranderd. Voor onze universiteit staan plannen op stapel waarvan wij vroeger nauwelijks durfden dromen.

De medische faculteit is er al. Een groot academisch ziekenhuis is in aanbouw. Een terrein van ruim 12 hectare voor een geheel universiteitscomplex

wacht op bebouwing. En dat alles is mogelijk omdat het Rijk van de enorme kapitalen die daarvoor nodig zijn het overgrote deel voor zijn rekening neemt.

En bij dit alles hebben wij gelukkig nog altijd onze eigen Vrije Universiteit. De subsidieregeling heeft die vrijheid, dat eigen karakter van onze universiteit niet aangetast. Aan ons de taak, er voor te waken, dat dit ooit anders zou worden. Dat deze onze Vrije Universiteit zou worden zo maar een universiteit onder de universiteiten en niet meer.

Ik geloof, dat wij het als een zegen mogen zien — ook in dit verband — dat wij nog altijd, hoezeer de situatie ook gewijzigd is, voor de Vrije Universiteit ingespannen moeten werken en belangrijke financiële offers moeten brengen. Dat voorkomt het verslappen van de band tussen universiteit en volk.

Met aandrang wek ik de lezers van het V.U. blad op, in dankbaarheid en gehoorzaamheid, voor onze Vrije Universiteit te blijven werken en te blijven geven en, nu dat nodig is, nog harder te werken en nog meer te geven. „God roept ons, broeders, tot de daad”.

Mr. G. H. A. Grosheide.

Eén van degenen die dr. A. A. L. Rutgers kwamen gelukwensen met het hem door de V.U. verleende eredoctoraat was H. K. H. Prinses Beatrix. Tevoren had de prinses de gehele openbare zitting van de senaat ter herdenking van de 79ste dies natalis der V.U., tijdens welke de erepromotie plaats vond, bijgewoond. Op de foto: Prinses Beatrix, die van rechtswege zitting heeft in de Raad van State, drukt de hand van dr. Rutgers, oud-vice-president van deze Raad.